

*Život je jako film s titulky,
než je stačíš přečíst, uteče ti!*

Jiří Odlas

TOHLE DÍVÍDÍČKO NIKDE NEKOUPIM

Letí dívídíčka. Koupíte si je v trafice a doma si v klidu dáte Tanec s vlky s Kevinem Costnerem či životopisný, nádherný kousek Edith Piaf.

Filmy a zase filmy.

Já nedávno viděl jedno dívídíčko. Sice černobílé, ale hodně mě vzalo. Tady je několik scén:

En, ten, tyky, dva špalíky, čert vyletěl z električky, bez klobouku bos, natloukl si nos. Před pikolou, za pikolou, nikdo nesmí stát ... Už jdu. Klasická schovávačka, já za pámelníkovým keřem, jehož bílé kuličky tak nádherně praskají na silnici pod nohama. Láďa Lednů nás hledá a my se ho snažíme překvapit a zapíkat.

Maso, na talíři, přijde na to, sežere to ... Chile. A už Vlád'a Petřivý, který si vybral Chile, běží k míči a pálí po ostatních. Ti se musí zastavit a natáčejí se bokem, aby nebyli lehce trefeni.

„Pojďte, pánové, hrát fotbálek!“ Křičí Pepa Václavík a vyrážíme na plac, na louku proti Dětské léčebně. Hřiště je dost z kopce. Nevadí. Za tři rohy kopeme desítku a za jednou brankou často letí mičuda pod kola projíždějícího autáku.

Hrajeme pinec. Na Třet'ance na našem dvorku. Stůl nám nechal udělat táta u Pechů v truhlárně. Jarda Matyásek, ten má nervy nadranc, zvlášť při „praseti“, kdy míček lízne síťku, by nejraději protihráče zakous.

„V Bažárně na tenise jsem viděl volnej kurt, tak frčíme, pánové. Jo a Hofman tam nebyl, tak nebudem muset hrabat pěšinky a můžem hned hrát,“ říká naše tenisová jednička Pět'a Koláček a za deset minut válíme

debla na „čtyřce“.

Projíždíme na kolech novou, prý "vojenskou" cestu v Hůře. Kola se nám místy boří do žlutého písku. Hůra je kouzelná jako vždy. Jen při sjezdu z Kulatého vrchu na Hořeňák se musí jít hodně na brzdy.

Ve „třicítce“ kabině koupaliště Pardoubek visí hezká řádka klukovských červených trenýrek. Na břehu i ve vodě plno. Půjčujeme si od plavčíka Leleka loďku. Lelek má na sobě sluncem vyšisované zelené adamky, které by zasloužily být exponátem v místním muzeu.

Jedeme do zátoky na doutníky. Vlád'a Bredler rozhoupá narvanou pramici. Nabíráme vodu a Lelek píská ostošest. Kde je ta zatracená parta kluků, co přetahuje zaplacenou hodinu, a na pramici čekají další!

Lyžujeme v Údolíčku pod Hůrou.

„Kluci, mám novou cestu. Já vám ji ukážu. Pár metrů lesem a pak teprve dolů do Údolíčka, a nezapomeňte si skočit na můstku,“ vymýšlí Jarda Hlavatý a už „stromečkuje“ do lesa. My za ním, na lyžích máme vázání kandahár a na nohou gumové lyžáky s olověnou špičkou.

Na zamrzlém Pard'asu dáváme dva páry bot jako branky. Hokejky hodíme na led a jeden je rozdělí na dvě strany. A jsou dvě mužstva. Dobří bruslaři, Vašek Hrbků, Pepa Fól, krouží a vodí puk široko daleko. Tmavozelený led zvoní a tajemně duní. Občas puk zaletí do nezamrzlé díry a je vtahu...

Probral jsem se ze snu. Je podzim 2010 a já jsem pětasedesátiletý starý, nostalgický blázen, jenž si ve snu pouští svůj film. Dokonce bych byl i schopen se u Dušičků i u Ponerových, v trafikách, kam většinou lítám kupovat filmy, ptát, zda ten můj vysněný film nepřijde.

Ale stejně by bylo fajn takové divídičko mít. A nevyměnil bych ho ani za Tanec s vlky a Edith Piaf.

